

„Danferen.“
et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
„Danferen“ udsommer hver Onsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang i de forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
Redaktør: Harald Jensen.
Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.
Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“
bliver sendt til Subscribers, indtil udtrykkelig Dødelig modtages af Udgi-erne og af Gælt er betalt. I Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.
Naar Lærerne henvender sig til Folk, der avetterer i Bladet, enten for at lade hos dem eller for at lade Udsagninger om det averterede, bebes de altid omtale, at de lade Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Havedøren.
A. Bjerre.

Forleden, da jeg sad i et Hjem paa Landet, som en lille Pige færende som en Stormvind igennem Stuen og raabte til sin Broder: „Henri, Havedøren er lukket op! Havedøren er lukket op!“

Der var som en hel Verden i disse fire Ord. En umaadelig Forandring var det. For havde der været Vinter og Kulde; Børnene maatte sidde inde i Stuerne, eller de skulde pakkes ind i dette væmmelige Dørtæppe, naar de skulde ud. Nu — nu havde en mild Søls Nænde blæst hen over Jorden, saa Børnene kunde tumle sig frit og finge om Kap med Fuglene mellem Blade og Blomster. — Og alt dette laa i denne ene Sætning: Havedøren er lukket op. —

Og det er ikke for ingen Ting, at Pinen kommer i Baaren; thi det, at det er bleven Vinter, det betyder just, at Guds Havedør er lukket op. — Vi læser jo i den gamle Beretning, at Guds Havedør blev lukket, da det blev Vinter i Verden (d. v. s. da Synden var kommen ind i Menneskene). Den blev lukket, ikke fordi Gud ikke vilde have mere med sine Børn at gøre, men fordi den nu ikke længere passede for dem. Alt hvad der nærmedes af Livets Træ, maatte blive evigt, og derfor maatte Synden ikke næres af dette Træ; thi saa var den bleven evig.

Men Gud lod straks sine Børn vide, at det nok skulde blive foraar igen, idet han sagde, at Rindens Sød skulde de knuse Slangen's Hoved. Og Abraham, Moses, David, Jesaja — alle disse Navne betød, at Gud arbejdede paa at lukke Døren op igen. Da Børnene blev født, stede det store Sølvbædder, saa det igen blev Sommer i Verden. Og paa Pinsedagen da blev det fuldt bragt; da blev Havedøren aabnet; thi da blæste der en varm og mild Guds-Nænde hen over Menneskelivet. —

Digteren siger:
Du, som har Sorg i Sinde,
gat ud i Mark og Lund,
og lad de høje Vinde
dig bifte karst og sund!

Og det er et ubemærket Raad, som vel er værd at følge. Men det vil nu ikke helt forslaa. Derfor følger jeg til: Du, som har Sorg i Sinde, gaa ud i Guds Haven og lad Guds Nænde bifte dig karst og sund!

Der sufer sagte Vinde i den Have, og i dens Røst er det der Bod for alle Savn. — Der staar en Bænk med Træer over, og i dem sufer det: „Jeg tror paa Gud Fader den almægtige“. Og derfor den ensomme, den bekymrede, kan saa fat sig stille paa denne Bænk, saa skal han høre Røsten og løfte sit Hoved.

Og der staar en anden Bænk og over den andre Træer, hvori det sufer om ham, der har gjort alt det godt, som vi har gjort ilde. Den Bænk er for alle dem, der knuges af Synd og Stam.

Og atter staar der en Bænk, og i Træerne over den sufer det om Guds Nænde, der bringer Lys og Varme og Kraft. Og alle, som gerne vil gøre gode og glade og gerne udrulle noget godt i Verden, de kan sætte sig paa den Bænk for at hylde med Lys og Mod.

Havedøren er aaben! Der aander Sommeren gennem alt Liv, i det minste Straa som i Menneskers Hjerte.

To gode Bøger
for
evangelisk-lutheriske Krijtne.

Det er med Bøgenes Verden, som med Planternes Verden; hvert Aar munder der frem af Jorden en Mangfoldighed af Blomster, Buske og Træer, men naar Sommeren er forbi, og ogsaa de fleste Liv forbi, forholdsvis faa Planter lever Vinteren over, og ser en ny Sommer; mellem disse er der da enkelte stærke Træarter, som ser Slagt efter Slagt af sine Medstabsniger forsvinde; men selv de faa, der har efter Aar træder de frem i en ny, frisk Dragt; Tid efter anden strækker de en ny Gren frem.

Og som det er i Planternes Verden, saaledes er det i Bøgenes. Slægt efter Slægt har frembragt en Række af Bøger og Blade, herre og større blev Mængden der af i hver Slægt med til vor egen. Mellem disse er der saa nogle, som overlever de andre, og nogle, som lever og bærer deres Frugt i Menneskeslægten ned gennem Tiderne.

Det er de rigtig gode, og de rigtig gode Bøger. De onde, til hvilke Tankerne og Ordene er tomme fra Djævelen og den forberedte Menneskenatur; frembragte af Mennesker, der selv er forfærte, og som med deres Skrifter forfører andre, og bedblyder at forføre længe efter, at de selv er lagt under Muld; forger deres Synd mod deres Medmennesker, længe efter at de selv er traadt ud af deres Rækker, som fædes her. Og de værste er ikke de, som forfører til et umoralsk Liv, thi disse har baade Kristendom og Moral imod sig. Men de værste og stærkeste er de, som fører Sjælene bort fra Gud, enten til gammel eller ny Afgudsdyrkelse, eller til at stole paa den blinde Fornuft eller den fordærvede og forvendte Villie. O! hvilket Ansvar at skrive onde Bøger; thi Bøger bestaar af Ord, og Ord er Sød; og Sød bærer Frugt; og Sød, ond Frugt; og god Sød, god Frugt.

De gode Bøger har derimod faaet deres Tanker og Ord fra Guds Barmhjertighed aabenbaret os i den hellige Skrift. Den hellige Skrift er ligesom et stort, magtigt og fuldtomt Træ, plantet herude i Verden samtidig med Menneskens Børn. Den voktede, faldt Grene og Blade til noget efter vor Frelser's Røds Dage. Men den har ikke og vil ikke styde nye Stud berytter. Hvad der er nødvendigt til vor Frelse, er ikke noget, som skal aabenbares, det er aabenbaret (Ab. 22, 17). Omkring den hellige Skrift er der Slægt efter Slægt, som Rodstub af den, opvokset en hel Stov af andre gode Bøger og Blade. Nogle har levet deres Tid og gjort deres Gerning, og er ikke mere; andre overlevede den ene Slægt efter den anden. Det er Bøger, som er skrevne af Mennesker, som selv har oplyste af den Helligaand; og de oplyste og overbeviste andre længe efter, at deres Forfattere var tagne fra Jorden til Evigheden. En Bøgens Regn sprængtes ved denne ud over Menneskens Børn, og mange Steder faldt Sæden i god Jord og voksede op og bar Frugt, som atter plantedes andet Steds og bar videre Frugt til sand Menneskegavn. Og det var ikke færre til de Bøger eller de Døle af Bøger, der handlede om et sømmeligt Liv, der bar den største Frugt. Thi herom kunde ogsaa Hedninger og Moral-Filosofener skrive meget smukt og godt. Men de Bøger var og er de bedste, som handler om, hvor den Rilde springer, hvoraf det kraftløse og afmagtige Menneske kan se Liv og Kraft til at leve et helligt Liv. Og om Menneskets sande naturlige Tilstand og Guds Sindelag med os; om vor Frelser's Offer; om den Nænde, som bringer os til at tro paa Gud, og om de Midler, han dertil bruger, Guds Ord og Sakramenter. O! hvilken Værd at være Medstaber til at faa disse Bøger skrive, og hvad godt de udretter i Verden! Thi Bøger bestaar af Ord, og Ord er Sød, og Sød bærer Frugt af det gode eller af det onde.

Færligt er det at skrive ondt. Bøgensignet er det at skrive, hvad der er godt — men forsigtigt skulde vi ogsaa være med at læse. Forsigtige med hvad vi selv læser. Forsigtige med hvad vi giver andre at læse.

Og ligesom de gamle Træer løvdes Aar efter Aar og nu og da styder en ny Gren ud, saaledes træder de gamle Bøger steds frem i ny Klædebragt, efter som Sproget gennem Tiderne ubibbles, og styder nye Grene ved Døersættelserne i de forskellige Sprog. Ingen af de to Bøger, som har givet Anledning til ovenstaaende og efterspørgende er nye. Den ene er meget gammel, og det meste af den anden ligesaa. Den første er det saakaldte „Altenborger-Testamente“, rimeligvis trykt og udkommet i den lille by Ålborg, hvor der udkom en Udgave af Luthers Skrifter 1681—64.

Det er det nye Testamente, med fort Fortale til hvert Kapitel og smaa An-

mærkninger i Teksten af Luther. Testamentets Lærdomme, samlede og slaede fast i saa Ord af Magister Veit Dietrich, Luthers Privatsekretær. Fremdeles Fortaler og Slutningsbønner til Kapitlet af Pastor Franciscus Bierling, Præst i Breslau omkring ved 1676. Ligeledes Wejmarbidelens Indholdsangivelser og Anvendelser til St. J. Br. og St. Joh. Aab.

Bogen er i Folio Format indbunden i stærkt Stindbind. Udkommet paa F. Bøgers Forlag, Bergen, 1878. Vor Boghandel i Blair kan uden Tvivl skaffe den — ellers til den faaeste fra Luth. Publ. House, Decorah, Ia. Den koster kun omkring ved et Par Dollars og har ca. 550 Sider.

I en Tid som vor, da Hedenkabet omrent raader i den katolske Kirke, da det ene reformerte Samfund efter det andet hælder for Rationalismens Hug, da Vantroens og falske Lærdommens Storme hænger vor lære lutheriske Kirke — da gælder det om at være be-fæstede i Guds Ords sande og funde Lærdomme, at vi ikke skal borttrives. Her til kan ovenstaaende forte Bibelfor-klaring til det nye Testamente tjene. Mange vil gerne have Bibelforklaringer. Her er en, som ikke vildeber.

Som Prøve paa, hvad Alenborg Testamente indeholder, kan vedføjede tvende Smaaaflytter tjene.

Korsets Nytte.

Fortale til Hebr. 12, af Dr. Teol. M. Luther.

Kære Kristne! Medgang og stor Lykke har Hovmod og meget ondt i Følge med sig. Derfor siger den fornemste af Profeterne, Moses, om Ja-rael i sin 5te Bog 32. Kapitel V. 15: „Da han blev fed, da slog han bog op, og han forlod Gud, som havde gjort ham, og ringede sig Saligheds-Klippe.“

Derfor siger Nehemias Kap. 9, V. 16, 28: „De handlede hovmodeligen og forherbede deres Nætte; der de havde Rolighed vendte de tilbage til at gøre ondt.“

Det kære Kors derimod fremadler og ernærer den sande Gudsfrugt. Om denne Korsets Nytte lærer Guds hellige Ord saaledes: St. Paulus siger i sit Brev til Romerne Kap. 6, V. 6: „Vort gamle Menneske bliver for-sværet, paa det, at det Synndes Legeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synnden.“ Og St. Petrus siger (1 Petr. 4, 1): „Den som haaber lidt i Kædet, haver ladet af fra Synnden, saa at i den øvrige Tid i Kædet ikke fremdeles skulle leve efter menneskelige Lyfter, men efter Guds Villie.“ Atter siger St. Paulus (Rom. 5, 3 fg.): „Trængslen virker Taal-mobighed, men Taalmobigheden vir-ter et prøvet Sind, men et prøvet Sind Haab, men Haabet bestemmes ille.“

Og ligeledes siger atter St. Petrus (1 Petr. 1, 6 fg.): „Nu bedrøves i en liden Stund i adskillige Fristelser, paa det eders prøvede Tro — som er meget dyrebarere end det forgængelige Guld, hvilket dog prøves ved Ilden — saa befindes til Lov og Pris og Værd.“

De nye Dage.

Fortale til Hebr. 13, af Dr. Luther.

Kære Kristne! Blandi alle sine Dage har et Menneske syv, som er fornemste. Den første er Fødselsdagen, som er ens for alle (Vid. 7, 5). Den anden Dag er Genselsdagsdagen, paa hvilken vi bliver døpte (Tit. 3, 5 fg.). Den tredje Dag er vor Levedag, som Gud for den ene har bestiftet læn-gere, for den anden kortere (Gal. 9, 4) og som af den ene tilbringes vel og frivilligt, af den anden ilde og for-argeligt. Den fjerde Dag er en Væres-dag, da man enten indtræder i Hgtes-tanden eller paa anden Maade af Gud ved et ordentligt Middel bliver indsat i et bestemt Embede eller Kalb.

Den femte Dag er Dødsdagen; denne er ogsaa forfærlig for os; thi nogle dø i Herrens (Ab. 14, 13), til det evige Liv. Nogle i Djævelen til den evige Fordømmelse. Den sjette Dag er den herdes Døds Dag, da alle Mennesker skulle opstaa og fremstilles for Men-neskens Søn (Matth. 25, 31 fg.). Den syvende Dag er den evige Hviledag; thi ligesom Gud paa den syvende Dag hvilede fra al sin Gerning, som han havde gjort (1 Mos. 2, 2), saaledes skal i Tidens syvende Del den evige Hvile begynde (Sl. 4, 11). Saa se nu enhver til, at han kan tilbringe sine Levedage og Væresdage saaledes, at han ikke glemmer sin Staber og sin egen Salighed, men at han kan opnaa en glad Dødsdag og en naabig Doms-dag i Jesu Kristi vor eneste Frelser. Amen!

Vi er i vore Dage og ikke mindst i vort Land omgivne af saa mange for-sværlige Religions Samfund, som alle raader: se her er Kristus! Hvor kunde vi da gøre Regning paa sikker og trygt at blive levede til den himmelske Havn? Den anden Bog giver Svar herpaa.

Den hedder: „Den evangelisk-lutheriske Kirke, Guds sande og sannelige Kirke paa Jorden“ — af Dr. teol. C. F. W. Walther.

I 25 Sætninger paaviser den naantundige Forfatter først, hvad der er den sande Kirkes Kendetegn. Derefter, at den ev. luth. Kirke har disse Kendetegn. Og deraf slutter han saa, at den er Guds sande og sannelige Kirke paa Jorden.

Disse sine Paavísninger støtter han saa med Beviser fra Skrifter og Vidnesbyrd fra vor Kirkes Betændelses-skrifter og fra vor Kirkes Fædre saa-som: Luther, Gerhard-Chemnitz, Baier og Holag.

Medens Forfatteren med Skrifter og vor Kirkes Fædre lærer os, at den ev. luth. Kirke, som den træder os i Møde i vore Betændelses-skrifter er Guds sande Kirke, nægter han dog ingenlunde, at der ogsaa er Guds Børn andre Steder, hvor Guds Ord prædikes og Sakramenterne forvaltes; der frembringes ogsaa af disse Naabens Midler — Naabens Børn.

Denne Bog er paa ca. 150 Sider, er udkommet paa Luth. Publ. House's Forlag, Decorah, Iowa, og kan for-skaffes af vor Boghandel i Blair; koster indb. 50 Cents.

C. F. F. a. l. c.

Fra Skolen

Loelig sent at skide om Stolen nu den staar saa tom og trist som en forladt Rede, og tom og ensom er den, naar man vandrer gennem de for-ladte Skolestuer, ser den halvdøde-blevne Skrift paa de sorte Tavler, der er som Regel Eksamen's spørgsmål — eller nu og da faaer Nje paa en hen-sværgt Papirstump, som er undgaaet den almindelige Oprydning's og Op-brydning's proces. Uviltlaarlig famler man den op, ser paa den og falder i Tanker; det er maaste et Regnestykke, noget Grammatik, eller et Udloft til en Afhandling — men for en bringer det den just forbigangne Tid tilbage, man ser igen de tendte Ansigter, hører den trable Summen af Skolelivets Arbejdsdage, og — med et uvilkaarligt Suk falter man Papirstumpen bort og gaar videre.

Underlevede for dem, der rejste; det er altid værre at blive tilbage.

For Resten staar Stolen nu i sin Fæstdragt. Træerne vokser for hvert Aar højere og højere, endstønt de end-nu langtfra kan skule Stolen, der staar paa Toppen af Bakken, og de til Vels ved Jorden, saa danner de dog en smuk løvrig Kanne rundt om den røde Bgning, og den just ligner en lun Rede — det paaklønner man bedst, naar man afer opad Bakken for at naa den.

Men Udbygten fra Skolebakkens — saa mange har det og beundret den; man kan nemlig se saa langt bort, og hvad man ser er smukt. Pas-ser det i Grunden ikke godt med Sto-lens Formaal?

Naar man nogenlunde op paa det Bjerg, som hedder Rundfald, udbides Udbygten, den bliver ogsaa, burde det da — smukkere og smukkere, thi hvad er vel Rundfald, Lærdom andet end et Indblik i Guds Herlighed, han, som skabte og styrer alle Ting og selv gav os Gode til at udgrænse hans Stabning, saa vi i tilbedende Beundring maas indrømme, at det i Sandhed er alt sammen „faare godt“.

Men vi staar paa Trappen og ser ud over. Neden for os ligger Blair By som en frodig Havn, eller Skov. Her og der ser man Husstige og Kirke-spir tage frem, nu og da kommer et Jernbaneogt færende ud af „Stoven“.

Resten er gemt bag Træerne. — Om Aftenen glimter Lyfene frem i det grønne Løv, og Udbygten bliver dobbelt romantisk.

Længere borte er den gule Miss-wisflob; en klar Sommerdag ser den dog saa blaa ud som selve Himlen, hvis Farve den da ogsaa har laant; til højre og venstre de frodige Marker, der ligner et Stafbrædt med grønne og sorte Ruder.

For Resten var Hensigten ikke at be-skrive Udbygten, men nærmest at for-tælle lidt om de sidste Uger paa Sto-len. Man kan sagtens mærke det paa Eleverne, naar Frieren staar for Haan-den, selv med Eksamen som Forløber. Ranske har Foraaert ogsaa her sin Indbydelse, men Faktum er, Stiemning bliver lettere; man holder ildt saa strengt paa Principerne, klapper hver-andre skæmst paa Skuldrene og søler Lykt til at tage Livtag.

Foraar og Sommerferie, ja hvem kan staar for de to Ting.

En Dag herimod Slutningen, da Teologerne var midt i den skriftlige Eksamen, da man jævnlige saa dem i Eftermiddagstimen træde af Sted frem og tilbage mellem Træerne, medens de ivrige sørgede for Indholdet til næste Eksamen'spapir, heres der en Røjed. Der skulde være Jordbær-gilde. Vækten var den famlige Teo-

loglaase, og Gæsterne alle Elever, Læ-rere og hvad ellers i mindste Naabe havde forbindelse med Stolen. Det havde sin Interesse, særlig da man paa Forhaand var albedes vis paa at komme med. De nødvendige Komiteer — hvorledes kan en Stole bevæge sig uden en Komite — blev udpeget — Jordbærene blev købt, pillede, taget i Ojefsn og bragt under Distuktion, som endte med, at man endes om, at der ikke var not — en ny Forhning blev stiftet til Veje og Aftenen kom, Gæsterne indfandt sig, Vækten ogsaa, om end ilte i famlet Udgave, og — ja, før man ved et Ord af, er den Slags Ting forbi, det meste ligger i For-ventningen, men man behøver heller ikke store Ting for at glæde sig paa en Stole.

Slutningsmødet kom om Torsdag Aften. Hele denne Dag havde Stolens specielle Ekspresmand haft travlt med at føre Ruffertier ned, og mange var rejst forinden Mødet. En Del af Byens Folk kom op og Salen var nogenlunde fuld. Der blev sunget noget og efter den første Del af Programmet, som særlig var arrangeret for de tre „Business“-Graduenter's Vedkom-mende, talte de fremmede Præster, som havde været Censorer ved Teologer-nes mundtlige Eksamen. Pastor H. Jensen fra Racine talte om at have not. Hvad som helst vil faar i denne Verden og i hvor rigt Maal af Værd, Rigdom, Indbydelse, og hvad Men-neshjertet higer efter under Døen at faa „noget“ eller „not“; det er dog ilte not, det er ingen Ting, som vort eget Hjerte vil bære Vidne om, naar vi mener at staa ved Maalet og at have bundet Pisen. Not har vi kun, naar vi ejer Frelseren og i ham Synbernes Forladelse, saa har vi not, thi saa har vi alt.

Pastor A. S. Nielsen talte om det sande Lys, som betinger Vgthed og Gavnfuldheden af al Ophsning. Uden Guds Lys er enhver Ophsning om not saa fuldtommen og vidensfabelig kun som en skimrende Praas i Mørke, som vilbedere snarere end at vejlede.

Siden blev der ringet med Klokken, og man forsamledes i Episteliu for at drille Chocolade og tage Afsked — den sidste Del er ilte saa behagelig; men for manges Vedkommende mener det blot et: paa Gensyn. — Paa Gensyn, det er alligevel den rigtige, glædelige Slutning til ethvert Farvel, selv et sidste her paa Jorden.

Det begynder at se helt festligt ud her inde i Stoven. Der bryder grønt frem alle Vegne. Snart vil et grønt, blomsterindvirket Teppe dække det sidste, brune.

Mejstene rejster. Jeg efterligner dem, og de kommer fra alle Kanter. De følger mig gennem Stoven, sætter sig i min Nærb, læfter hovedet til-bage og sner. I de lysegrønne Træ-toppe slager Stovens smulleste Fugl, den farlagende Tanager (Paranga erythromelas), dens høje, lidt haarde Sang blander sig med den gulnæbbede Grgs ejendommelige Stemme. Hen over Træerne stryger Fortsuefalten med sin gamle Sang. Om den end har faaet et andet latinist Raad her i Amerika, saa synger den den samme Melodi; det gør ingen Forskel, om den er kommen til Verden paa et ameri-kanst Høloft eller et dansk Høstange. Den er den samme muntre Fyr. Saa-dan er Støren ilte. Der er stor Fortsel paa den, der er født paa femte Avenue i New York, og den, der saa Lykt i Rumpurup paa Sjælland. Ja, femte Avenue Støren stufede mig rigtig nok i en meget høj Grad. Alt det danske bar borte! den var Yantee fra Næb til Røst! Men den hører jo til Efterlignerne, ej den

Lidt mere fra New Jersey.

Nu har det graa Egern da lykkelig og vel faaet det første Kuld Unger fra Haanden. De fem værdre Smaafrø, som en Dame vilde talde lætre, leger Tagfat om Træstammen, medens Mama med buet Hale og adstabile Hop færdes nebe paa Jorden. En af Børnene er nok ilte rigtig vænnet fra; thi den forfølger Moderen, og naar hun standser, borer den Snuden sø-gende ind under hende. Men hun hater den: „Sitten en Patteunge!“ og hopper videre.

Det begynder at se helt festligt ud her inde i Stoven. Der bryder grønt frem alle Vegne. Snart vil et grønt, blomsterindvirket Teppe dække det sidste, brune.

Mejstene rejster. Jeg efterligner dem, og de kommer fra alle Kanter. De følger mig gennem Stoven, sætter sig i min Nærb, læfter hovedet til-bage og sner. I de lysegrønne Træ-toppe slager Stovens smulleste Fugl, den farlagende Tanager (Paranga erythromelas), dens høje, lidt haarde Sang blander sig med den gulnæbbede Grgs ejendommelige Stemme. Hen over Træerne stryger Fortsuefalten med sin gamle Sang. Om den end har faaet et andet latinist Raad her i Amerika, saa synger den den samme Melodi; det gør ingen Forskel, om den er kommen til Verden paa et ameri-kanst Høloft eller et dansk Høstange. Den er den samme muntre Fyr. Saa-dan er Støren ilte. Der er stor Fortsel paa den, der er født paa femte Avenue i New York, og den, der saa Lykt i Rumpurup paa Sjælland. Ja, femte Avenue Støren stufede mig rigtig nok i en meget høj Grad. Alt det danske bar borte! den var Yantee fra Næb til Røst! Men den hører jo til Efterlignerne, ej den

Skal De rejse til Steder øst

eller Syd for Chicago, saa bed Deres lokale Agent give Dem Billet fra Omaha til Chicago med

Chicago, Milwaukee & St. Paul Banen,
den kortest mellem disse to Byer. Tog paa denne populære Bane forlader Union Depot, Omaha, hver Dag og har Forbindelse med Tog, som komme ind paa Union Pacific Station, Burlington, N. E. & W. R. o. s. v.

Prægtigt udstyret Tog med Palads-Sovevogne, „Buffet“ og Biblioteksvogne, og Pisen er ilte højere end andre Baners. Angaaende nærmere Oplysninger med Gensyn til Baner, Priser, o. s. v. skriv til

F. A. NASH,
General Western Agent,
1504 Farnam Str., Omaha, Neb.

Dansk Koloni i Oregon.

Den danske Koloni, Danebo, ved Eugene, Oregon, anbefales til saabanne Lands-mænd, som maatte ønske at sætte sig paa Ettehaabstien. Oplysninger om Forholdene samt Pris paa Land gives med Bæredygtighed, naar man henvender sig til:
H. Mogensen,
Eugene, Oregon.

ger: saa godt som intet Tag og Gulv af samme Materiale. Til denne Luft-bølge fører en Naturflugt, dannet af Grene. Det har dog vist været civi-liserede Vilde; thi Trinene er slaaet paa med flere Spiger. Paa Stammen er slaaet store Bogstaver og 1889.

Jeg maa hen og hilse paa mit Flybe-egern. Der skal en meget ihærdig Ban-ten til i Dag for at faa det ud. Men endelig kommer det. Og i Hælene paa det en Lange, der mere ligner en Dyle end et Pattedyr, som det der ubehjælps-omt travler op ad Stammen efter Moderen. Jeg staar ganske stille. Den gamle fætter sig paa Taget af sin Bos-lig, hvor den gør Toilette. Da Ungen er naaet op til hende, griber hun den med Munden, bjer med sine Labber dens Hoved, Hale og Ben ind under dens Bug, saa hele Slutten danner en ubevægelig Kugle; thi den har ilte rørt en Lem under hele Aften. Der-paa styrter den sig ud med sit Barn, men naar ilte Baldsøddetræt, der var Rejffens Maal, og daler ned ved det Rød. Saa gaar det op ad Stammen i flyvende Part. Fra Toppen af Bald-sødden kaster den sig allet ud, stadig med Ungen, og lander ved Roden af et dødt Grantræ. Her blev den borte for mig i nogle fva Minutter. Da den atter kom tilfjæne, var den uden Ungen. Den for op ad Granen, fra hvis Top den fældede ud. Let og liffert som en Fugl klarer den sig mellem de tæt-aaende Træer, og som en Spætte hagede den sig fast paa det Træ, hvor den hørte hjemme — og forsvandt i Skyet. Men hvor og hvorfor havde den gemt Ungen? Den var sporløst forsvunden.

Udenfor Skoven gaar en Flok Perle-høns, der striger i Munden paa hver-andre: „Jeg har Ret! Jeg har Ret!“ De er alle Albinoer. Og derfor er de heller ilte kenne. Deres naturlige Dragt er smut; men Menneskene skal nu altid forandre; de vil selv slæbe. Som Ungen er udgaaet fra Naturens Haand er den ilte god nok. Det er vist ellers de burtbrene Kinesere, der opnaaet Albinoifikation. Deres nydelige graa Risfugle laver de om til fnevide. Derfor den danske Regering anvendte disse Kinesernes paa de for-te i Vestindien, vilde Verne sikkert blive nogle Millioner mere værd.

I Midten af en graa, besgende Aug-mart staar et udgaaet Træ med en stor Hagerede. Den ene Fugl ruger, den anden sidder ubevægelig paa en Gren. St. St. Blichers Ord til Musaaagen falder mig paa Tungen: „H, se God-dag, Hr. Landraad! hooandene staar det til?“ „Nordi.“

Drif Kundins Gneberdrifte. Fra en 25e Klasse af Kundins kondens-rede Gneberfirn kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forskriftende Drif. Indeholder ilte det mindste Alkohol! Præpareret af rene, importerede Gneber. Kjob Kundins, den eneste ægte. Tilfals hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocery-man efter den eller send 25c direkte til os. Agenter ønskes overalt til at sælge vor kondenserede Gneber-firn og vore Familie-Mediciner. Stor Fortjeneste. Vore Betingselser til Agenter findes frit paa Forlan-gende. Kundin & Co., 2433-45-47 W. Kinzie St., Chicago, Ill.